

- поріг вечірнього часу, до якого сцени сексу чи насильства не можуть транслюватися по телебаченню, має бути визначений або саморегулюванням й кодексами поведінки, або умовами ліцензії;
- слід знайти засоби для сприяння виробництву високоякісних телепрограм у Європі.

Асамблея також закликала Комітет міністрів прослідкувати за впровадженням заходів, спрямованих проти показу насильства на телебаченні (в тісному співробітництві з мовниками), а також заходів освітнього характеру в сфері обізнаності щодо ЗМІ. Нажаль більшість з цих вимог в Україні не виконуються, хоча і є надзвичайно актуальними.

Відзначимо що в Україні на законодавчому рівні закріплено права дітей на вільне одержання інформації. На нашу думку, це є надзвичайно важливим адже інформаційна продукція несе в собі елементи культурного, творчого, духовного виховання, формує ще несталу психіку дитини, впливає на формування в неї певних бажань і вона має подаватися цілеспрямовано не лише в школах. Разом з тим держава, з метою запобігання розбещенню дитини та її деморалізації, повинна на законодавчому рівні подбати про захист дитини від отримання інформації, що негативно впливає на формування кола її інтересів, на пряму духовного та культурного розвитку тощо.

Список використаних джерел

1. Про права дитини [Текст] : [Конвенція ООН: офіц. текст : за станом на 21 грудня 1995 року]. – [Електронний ресурс] : Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_021
2. Про силу візуальних образів [Текст] : [Резолюція Парламентської Асамблеї Ради Європи № 1276: офіц. текст : за станом на 29 грудня 1995 року]. – [Електронний ресурс] : Режим доступу : офіційний веб-сайт Бюро інформації Ради Європи в Україні www.coe.kiev.ua
3. Про принципи телевізійної реклами [Текст] : [Рекомендація Комітету міністрів Ради Європи № R (84) 3 : офіц. текст : за станом на 23 лютого 1984 року]. – [Електронний ресурс] : Режим доступу : офіційний веб-сайт Бюро інформації Ради Європи в Україні www.coe.kiev.ua

Конституційно-правовий механізм протидії корупції у сфері реалізації прав дитини

Приходько А.А.

(кандидат юридичних наук, директор Юридичної компанії «EFFECTEAM»)

Корупція сьогодні, як слушно підкреслює професор Бисага Ю.М., є одним з найбільш негативних універсальних явищ, притаманним майже усім країнам [1, ст. 4]. Універсальність цього явища полягає в тому, що корупція може уразити будь-яку сферу прав і свобод людини. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [2]. Відповідно до статті 51 Основного Закону дитинство, на ряду із сім'єю, материнством і батьківством охороняються державою.

Серед основних видів корупції в сфері реалізації прав дитини є:

- привласнення бюджетних коштів призначених на фінансування органів опіки та піклування, дошкільних та шкільних закладів, дитячих медичних закладів тощо, в результаті проведення тендерних закупівель або привласнення коштів, що мали надійти до бюджету від батьків, піклувальників, інвесторів, благодійних організацій;
- створення бюрократичних перешкод задля отримання неправомірної вигоди у разі спрощення доступу до реалізації прав дитини або надання такого доступу;
- створення корупційних зв'язків «по вертикалі» від безпосередніх виконавців до найвищих посадових осіб держави, клановість посад, відсутність дієвого контролю та механізмів притягнення до відповідальності винних осіб;
- отримання неправомірної вигоди за штучне створення привілеїв для окремої категорії дітей в супереч принципам справедливості та рівності;

- застосування репресивних заходів до дітей замість превентивних та виховних, з метою отримання неправомірної вигоди від батьків, опікунів, піклувальників, або інших відповідальних за дітей осіб.

Наявність вказаних видів корупції унеможлиблює побудову демократичного правового суспільства, так як у громадян України з дитинства виробляється синдром сприйняття корупції, як нормального соціального явища. Саме на державу, як на основного гаранта реалізації прав дитини покладено обов'язок створення дієвого механізму протидії корупції в сфері реалізації прав дитини. Створення такого механізму сьогодні відбувається шляхом реформування діючих державних інституцій та створення нових органів, шляхом імплементації нових засад державної антикорупційної політики в Україні.

Антикорупційна стратегія визначає пріоритети державної антикорупційної політики до 2018 року, реалізація яких створить основу для подальших реформ у цій сфері, зокрема дасть змогу усунути одну з основних причин незадовільного стану справ у сфері антикорупційної політики в Україні, якою є фрагментарність і недосконалість законодавчої та інституційної антикорупційної інфраструктури [3].

Законодавча та інституційна антикорупційні інфраструктури, по своїй суті є основами конституційно-правовим механізмом протидії корупції. Професор Марцеляк О.В. також говорить, про наявність нормативної та інституційної основи конституційно-правового механізму протидії корупції [1, ст. 53].

З урахуванням зазначеного, нормативна основа конституційно-правового механізму протидії корупції в сфері реалізації прав дитини – це створення нових та застосування вже існуючих нормативних актів в сфері реалізації прав дитини (Конвенція про права дитини, Конституція України, Сімейний Кодекс України, Закони України «Про охорону дитинства», «Про соціальну роботу з дітьми і молоддю», «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту», «Про державну соціальну допомогу інвалідам дитинства та дітям-інвалідам», «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» тощо) у відповідності та узгодженості з антикорупційними нормами права (Кримінальний Кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Закони України «Про засади запобігання корупції», «Про очищення влади», «Про державну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування» тощо). Відповідність та узгодженість передбачає: обов'язкову наявність антикорупційної експертизи нормативних та піднормативних актів, що приймаються; прозорість та відкритість таких актів для антикорупційних громадських організацій та громадян; передбачення юридичної відповідальності та чіткого механізму її застосування; максимальне усунення бюрократичних механізмів та спрощення реалізації прав дитини, з метою найбільш швидкого та дієвого реагування.

Інституційна основа конституційно-правового механізму протидії корупції в сфері реалізації прав дитини – це система спеціально уповноважених антикорупційних органів та державних інституцій (Національне агентство з питань запобігання корупції, Національне антикорупційне бюро України, Прокуратура України, Національна Поліція України, Служба безпеки України, Уповноважений Верховної ради з прав людини тощо) завданням яких є попередження корупційних ризиків, проведення превентивних заходів, виявлення корупції на усіх рівнях, притягнення винних до відповідальності, вжиття заходів спрямованих на дерегуляцію державних процесів в сфері реалізації прав дитини.

Створення ефективного конституційно-правового механізму протидії корупції в сфері реалізації прав дитини – прямий обов'язок держави задля забезпечення громадянського суспільства, демократичної, прогресивної та успішної України.

Список використаних джерел

1. Бисага Ю.М. корупція як цивілізаційний феномен: причини та шляхи подолання: монографія / Ю.М. Бисага, Д.М. Белов, І.М. Берназюк, О.М. Марцеляк, Р.П. Натурчак. – Ужгород: Видавничий дім «Гельветика», 2016. – 200 с.

2. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/print144290075856_5801

3. Постанова КМ України «Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015-2017 роки» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/265-2015-%D0%BF>

УДК 347.63

Соціальні виміри прав дітей та молоді Social dimensions of the rights of children and youth

Сердюк Н.А.

*(Голова Київської міської організації “Асоціація українських правників”,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент Київського національного
лінгвістичного університету)*

Проголошений останнім часом курс реформ щодо становлення нашої країни вимагає чіткого бачення перспективи України та розробки цілої низки певних завдань, спрямованих на реалізацію визначеної мети – утвердити національну конкурентоспроможність, забезпечити стійкий соціально-економічний розвиток і високі стандарти життя громадян. У сучасних умовах трансформації світу одними з ключових завдань державної влади у сфері внутрішньополітичної безпеки є подолання диспропорцій у соціально-гуманітарній сфері за рахунок створення економічних і соціальних умов для зростання народжуваності, обмеження відтоку населення за кордон та забезпечення відповідності освітніх послуг перспективним потребам суспільства і держави у трудових ресурсах необхідної кваліфікації. В першу чергу, ці завдання стосуються саме проблем соціалізації молоді в Україні. Відповідно до законодавства “соціальне становлення молоді – процес різнобічного включення молоді в життєдіяльність суспільства як системи, сприйняття її як елементу цієї системи”[1]. Це інтенсивний, з огляду на вік, процес сприйняття та засвоєння знань, правил та норм життя у суспільстві, пошуки відповідного до власних ідеалів місця у соціумі, адаптація до виконання у ньому певної соціальної ролі.

З цією метою, вже сьогодні, повинні працювати державні освітні, культурні, побутові програми для молоді, та програми щодо її участі у виробництві. Молодь в першу чергу має здобувати освіту [2]. При створенні сім’ї держава зобов’язана надати молодим людям житло. Це необхідна умова – елемент середовища для “створення” молодятами потомства, крім того процес виховання людини не можливий і не допустимий без матеріальної бази і умов, що забезпечують її фізичний, інтелектуальний і духовний розвиток. Сьогодні в Україні діє Державна програма забезпечення молоді житлом на 2013 – 2017 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 24 жовтня 2012 р. № 967, відповідно до якої молоді громадяни України мають можливість придбати житло у кредит на пільгових умовах але, нажаль, за певних обставин не всі молоді сім’ї можуть нею скористуватися.

Необхідно надавати житло молоді, яка бажає створити сім’ю, в кредит, в якості авансу за майбутнє потомство та слід оформляти документально для розуміння молодими людьми відповідальності і серйозності їх рішення одружитися [3]. Надалі, зі зростанням сім’ї, житлові умови необхідно поліпшувати, до створення навіть родової садиби. Молодь та суспільство повинні мати спільні зобов’язання матеріальної відповідальності за отриманий “кредит довіри”.

Розвитком інституту сім’ї повинні займатися не тещі і свекрухи, а відповідні державні й суспільні інститути. Без міцної родини не буде міцної держави, оскільки сім’я має надзвичайно важливе значення для людини, оскільки в ній вона живе в оточенні “найближчих” людей, які можуть і зрозуміти, і вибачити, і підтримати, допомогти “стати на ноги” й знайти свій шлях у житті.[4,5] Ніхто не може замінити дитині її рідну матір чи батька, їхньої безмежної любові, теплоти й добра. Тому не випадково з давніх-давен